

Arrest

**nr. 341 060 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 juni 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat E. STESENS, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2023 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd door het bestuur op 19 juni 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2023 werd ingediend door :

*[M.S.T.S.]
nationaliteit: Egypte*

geboren te [...] op [...]1982
adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 20.11.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.04.2014 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 12.01.2015 daar betrokkene afstand deed van zijn asielaanvraag. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 30.04.2018 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 08.09.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn achtste asielaanvraag werd afgesloten op 23.03.2023 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielpcedure – namelijk twee jaar en één maand voor de eerste, één maand voor de tweede, twee maanden voor de derde, vijf maanden voor de vierde, zes maanden voor de vijfde, negen maanden voor de zesde, één jaar en één maand voor de zevende en drie maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor geweld en discriminatie omdat hij een koptisch christen is indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Egypte (waar er sprake zou zijn van vervolging en geweld tegen Koptische christenen, waar de situatie niet verbeterd zou zijn en waar koptische christenen vermoord zouden worden). Deze verwijzing kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt. Hij beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie zonder deze toe te passen of te bewijzen dat hij persoonlijk geraakt zou worden. Zonder minstens een begin van bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat de commissaris-generaal tot zeven maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Egypte. In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Egypte op de situatie van betrokkene. De vaststelling dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Egypte maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie voor Koptische christenen in Egypte bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een

bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). Betrokkene verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 06.06.2013 dat stelt dat een terugkeer van een Koptisch christen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM 50094/10). Echter, uit het geheel der elementen blijkt niet dat betrokkene aannemelijk maakt dat er sprake is van problemen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (CGVS, dd. 17.03.2023, p. 5). Betrokkene toont niet aan dat hij, in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico zou lopen op systematische discriminatie, dermate dat er sprake zou zijn van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, louter omwille van het feit dat hij koptisch christen is. (CGVS dd. 17.03.2023, p.5).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn band met Egypte bijzonder klein geworden zou zijn en dat hij niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken waarop hij kan terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het sociaal en economisch welzijn dat hij, in de zin van artikel 8 EVRM, in ons land opgericht heeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen

(cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkenen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten op 04.2.2013, 30.04.2014, 15.01.2015, 20.06.2017, 25.09.2018 en 13.09.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij zich Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen, dat zijn banden met België bijzonder groot geworden zouden zijn, dat hij al het nodige gedaan zou hebben teneinde zich ten volle te integreren, dat er sprake zou zijn van verregaande integratie, dat hij de taal zou spreken, dat hij hier tewerkgesteld zou zijn, dat hij Nederlandse les gevolgd zou hebben, dat hij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zichzelf te onderhouden, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben, dat hij lid zou zijn van de koptische kerk in België, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij stipt zijn rekeningen zou betalen, dat hij reeds diverse goederen aangekocht zou hebben, dat hij in België naar de dokter en tandarts zou zijn, dat hij zich bijzonder goed zou thuis voelen in België, dat hij hier reeds meer dan twaalf jaar zou wonen, dat hij een attest inzake inschrijving Nederlandse taallessen voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is.

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden.

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025.

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00.

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat cliënt niet in de mogelijkheid verkeert om zijn machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Egypte, waar hij inderdaad opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg.

Verzoeker is immers koptische christen, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen.

Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims;

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen.”

Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen.

Nergens blijkt uit dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, ook thans zijn er nog verwickelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen worden vermoord en aanslagen op Koptische kerken worden gepleegd, hetgeen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich in Egypte bevinden, bevestigt.

Bovendien oordeelde het EHRM reeds in haar arrest dd. 6 juni 2013 dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. (EHRM 50094/10);

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt.

Voor verzoeker is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst nu hij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden.

Verzoeker verblijft immers sinds 26 oktober 2011 ononderbroken in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en diens verblijfstoestand te regulariseren.

De band met diens land van herkomst, waar hij reeds 14 jaar niet meer verblijft, is dan ook bijzonder klein geworden.

Bij terugkeer naar zijn land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om hem op te vangen.

Bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan verzoeker dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode.

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt. Tenslotte is het rekening houdend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig om hem uit te wijzen.

Verzoeker heeft inderdaad nog slechts een beperkte band met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij tewerkgesteld werd, enorm is.

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoeker te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Egypte om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen.

Verzoeker verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënt in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Er is in casu minstens sprake van een prangende humanitaire situatie/

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers reeds jaren in België verblijft, waaronder enige tijd op legale wijze, en alhier zijn leven opbouwde, en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen.

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht.

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen.

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan.

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden ende nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordten.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Er wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er wordt in detail toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke weergegeven en op een individuele wijze besproken, met inbegrip van verzoekers aangebracht argument inzake zijn integratie. Gezien wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat het bestuur “*geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking*” heeft genomen.

Vermits de bestreden beslissing motiveert aangaande de gegevens die verzoekers zaak kenmerken, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing wordt gekenmerkt door een stereotiepe motivering. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit een lezing van het verzoekschrift waarin inhoudelijke kritiek wordt geuit op de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker er kennis van heeft zodat is voldaan aan het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vereisen niet dat verweerder een proportionele belangenafweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang. Wel moet in de motivering van de bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door verzoeker aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift en verzoekers overtuiging dat de formele motiveringsplicht werd geschonden door de bestreden beslissing, kunnen niet tot een andere conclusie leiden.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Bij de beoordeling of omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur een buitengewone omstandigheid pas aanvaardt als er sprake is van overmacht of als ze *“onvoorzienbaar is”*.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoeker acht verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die allemaal werden verworpen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG). Verzoeker heeft hierbij tevergeefs ingeroepen dat hij een Koptische christen is. Verzoeker roept deze hoedanigheid in als een buitengewone omstandigheid die hem naar zijn oordeel verhindert om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit Egypte, maar gezien de negatieve beslissingen van het CG, is het aan verzoeker – zoals de bestreden beslissing correct uiteenzet – om een begin van bewijs bij te brengen dat de situatie in Egypte voor Koptische christenen ondertussen is gewijzigd en dat de elementen die zijn zaak kenmerken hem persoonlijk verhinderen om naar dit land terug te keren:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor geweld en discriminatie omdat hij een koptisch christen is indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Egypte (waar er sprake zou zijn van vervolging en geweld tegen Koptische christenen, waar de situatie niet verbeterd zou zijn en waar koptische christenen vermoord zouden worden). Deze verwijzing kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt. Hij beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie zonder deze toe te passen of te bewijzen dat hij persoonlijk geraakt zou worden. Zonder minstens een begin van bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat de commissaris-generaal tot zeven maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Egypte.

In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Egypte op de situatie van betrokkene. De vaststelling dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Egypte maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie voor Koptische christenen in Egypte bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.”

Verzoeker brengt niets in concreto in tegen deze overwegingen. Noch met zijn verwijzing naar zijn hoedanigheid van Koptische christen, naar “algemeen gekende informatie en rapporten” die wijzen op geweld en vervolging van Koptische christenen in Egypte die bovendien niet worden gevoegd bij het verzoekschrift, noch met zijn ponering dat de situatie nog is verergerd, noch door zijn overtuiging te ventileren dat hij hierdoor in Egypte zal te maken krijgen met discriminatoire maatregelen, wat grotendeels een herhaling is van wat in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kan worden gelezen, toont hij aan dat de hierboven geciteerde overwegingen onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Leidt niet tot een ander oordeel: verzoekers geïsoleerd uittreksel uit een hemzelf betreffende negatieve beslissing van het CG dat algemene informatie over Koptische christenen in Egypte bevat. In dit verband en in het kader van de verwijzing door verzoeker naar een arrest van het EHRM van 6 juni 2013, verwijst de Raad naar zijn arrest van 24 april 2019 met nr. 220 167, inzake het enig beroep dat verzoeker bij de Raad heeft ingediend tegen de vijfde negatieve beslissing van het CG, waarin het volgende kan worden gelezen:

“Een louter algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 6 juni 2013, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het betreffende arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijk vervolging diende te vrezin in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van diens veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof had daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat evenwel thans in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals eerder werd vastgesteld en ook thans uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezin.”

2.7. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een

aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkenen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten op 04.2.2013, 30.04.2014, 15.01.2015, 20.06.2017, 25.09.2018 en 13.09.2019 Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”

Alsook:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij zich Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen, dat zijn banden met België bijzonder groot geworden zouden zijn, dat hij al het nodige gedaan zou hebben teneinde zich ten volle te integreren, dat er sprake zou zijn van verregaande integratie, dat hij de taal zou spreken, dat hij hier tewerkgesteld zou zijn, dat hij Nederlandse les gevolgd zou hebben, dat hij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zichzelf te onderhouden, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben, dat hij lid zou zijn van de koptische kerk in België, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij stipt zijn rekeningen zou betalen, dat hij reeds diverse goederen aangekocht zou hebben, dat hij in België naar de dokter en tandarts zou zijn, dat hij zich bijzonder goed zou thuis voelen in België, dat hij hier reeds meer dan twaalf jaar zou wonen, dat hij een attest inzake inschrijving Nederlandse taallessen voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Door zoals in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag louter opnieuw te wijzen op zijn lang verblijf in België sedert 2011, zijn tewerkstelling waaraan hij toekomstperspectieven verbindt, het feit dat hij de taal spreekt en zich Belg voelt en zijn verregaande integratie, slaagt verzoeker er niet aan te tonen dat de gedane beoordeling van deze elementen onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker is ervan overtuigd dat de ingeroepen elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ze wijzen op een *“prangende humanitaire situatie”* en dat het kennelijk onredelijk en *“mensonwaardig”* is van het bestuur om hierover anders te oordelen en dat dit *“ernstige vragen”* oproept, maar deze beoordeling van zijn eigen zaak en het onbegrip voor de bestreden beslissing kunnen ze niet aan het wankelen brengen. Een niet nader genoemd arrest van de Raad van 29 oktober 2007 waarin zou zijn geoordeeld dat het bestuur rekening moet houden met de verblijfsduur en integratie kan niet leiden tot een ander oordeel. Verweerder heeft rekening gehouden met en gemotiveerd aangaande de door verzoeker aangehaalde duur van het verblijf en integratie. Het is niet omdat ze niet worden weerhouden dat verweerder er geen rekening mee heeft gehouden. Ook een simpele verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat rekening moet worden gehouden met het economisch en sociaal welzijn dat werd opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan de geciteerde overwegingen.

2.8. Verzoeker haalt aan dat zijn band met Egypte bijzonder klein is geworden en dat hij nergens terecht kan bij terugkeer naar dat land, ook niet voor een korte periode. Met de herhaling van ingeroepen elementen kan verzoeker opnieuw geen afbreuk doen aan de gedane beoordeling ervan, die luidt als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn band met Egypte bijzonder klein geworden zou zijn en dat hij niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken waarop hij kan terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

2.9. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat er in zijn land van herkomst *“onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur”* aanwezig is om hem op te vangen, maar hij verduidelijkt dit niet concreet.

Alleszins blijkt niet dat hij iets dergelijks heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Huidig verzoekschrift kan niet worden aangewend om bijkomende buitengewone omstandigheden te ontwikkelen.

2.10. De Raad komt tot het besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Hij betoogt als volgt:

“Dat de voorde belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt.

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd tezamen verblijft, waarvan hij de taal spreekt, waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is.”

2.12. Door de elementen die zijn zaak kenmerken op te sommen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing, die steunt op de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, strijdig is met het evenredigheidsbeginsel. Voor het overige kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA